

Declinul mărturiei creștine - Stanley Bruce Anstey

Ruinarea și îndepărtarea de Cuvântul lui Dumnezeu

Din nefericire, înainte de a încerca să prezentăm instrucțiunile lui Dumnezeu din Cuvântul Său, mai întâi trebuie clarificate multe lucruri. Așa cum un constructor înțelept trebuie să sape adânc și să îndepărteze o mulțime de gunoaie și de materiale inutilizabile înainte de a putea pune temelia (Luca 6.48), tot așa trebuie să ne ocupăm de anumite lucruri care au ajuns în mărturia creștină și care pur și simplu nu își au locul acolo. Nu intenționăm să criticăm ordinea actuală din creștinism, doar pentru a găsi greșeli în ea. Facem acest lucru doar pentru că noi credem că este necesar ca cititorul să vadă cât de mult aceste lucruri sunt contrare ordinii biblice a lui Dumnezeu.

De-a lungul timpului, multe lucruri din mărturia creștină au fost acceptate de mase ca fiind calea lui Dumnezeu. Se pare că nimeni nu se gândește măcar să verifice dacă aceste lucruri sunt în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu - temelia și ghidul creștinului. Oamenii iau totul ca atare. Problema este că anumite lucruri cu care am trăit mult timp ne tentează deseori să avem o opinie preconcepută care ne întunecă gândurile și ne împiedică să recunoaștem adevărul. Prin urmare, pentru mulți dintre noi, recunoașterea adevărului despre ordinea lui Dumnezeu pentru creștinii care se adună pentru închinare și slujire va însemna că poate va trebui să uităm unele lucruri pe care le-am adoptat (în mod eronat) de-a lungul anilor. Iar acest lucru nu este ușor.

Scrisorile „a doua”

Întorcându-ne acum la Cuvântul lui Dumnezeu, vedem: aproape fiecare scriitor al Noului Testament a prevăzut declinul și îndepărtarea de Cuvântul lui Dumnezeu în mărturia creștină. Prin urmare, nu ar trebui să fim surprinși când vedem o astfel de întoarcere de la rânduiala lui Dumnezeu sub forma bisericilor denominaționale și neconfesionale.

„A doua” scrisoare din Noul Testament tratează această problemă într-un mod special. Fiecare scrisoare evidențiază un aspect al credinței creștine care a fost abandonat și apoi trasează calea de urmat pentru credincioși în această privință.

- Cea de-a doua scrisoare către Efeseni (scrisoarea deschisă din Apocalipsa) descrie abandonarea dragostei dintâi (Apocalipsa 2.1-7).
- A doua scrisoare către Tesaloniceni se ocupă de neglijarea „fericitei speranțe” (Tit 2.13): venirea Domnului (răpirea).
- A doua scrisoare a lui Ioan se ocupă cu faptul grav de a neglija învățătura lui Hristos.
- În a doua epistolă a lui Petru aflăm cum a fost abandonată evlavia practică.
- Cea de-a doua scrisoare către Corinteni se referă, printre altele, la faptul că autoritatea apostolică, așa cum este arată ea în Scriptură, a fost abandonată.
- A doua scrisoare către Timotei vorbește despre neglijarea ordinii în casa lui Dumnezeu. (Acest lucru este legat în special de subiectul pe care îl tratăm).

Mărturia lui Pavel

Apostolul Pavel avertizează că va exista o mare abatere de la Cuvântul lui Dumnezeu în mărturia creștină:

- **Faptele Apostolilor 20.29,30:** Știu că, după plecarea mea, vor intra între voi lupi îngrozitori, care nu cruță turma; și dintre voi înșivă se vor ridica oameni vorbind lucruri stricate, ca să-i atragă pe ucenici după ei.

În scrisorile sale către Timotei vorbește despre aceia,

- care „au naufragiat în ceea ce privește credința” (1 Timotei 1.19,20).
- care „vor cădea de la credință”, adică de la elementele esențiale ale adevărului creștin (compară cu 1 Timotei 4.1-3).
- care au fost amăgiți și care „s-au rătăcit de la credință” (1 Timotei 6.10).
- care s-au abătut în ceea ce privește credința (1 Timotei 6.20,21).
- care, prin învățăturile lor false, „răstoarnă credința unora” (2 Timotei 2.18).
- care sunt „dezaprobați în ceea ce privește credința” (2 Timotei 3.8).

Pavel spune, de asemenea, că va veni o vreme când întreaga mărturie creștină „nu va suporta învățătura sănătoasă” și, prin urmare, „își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor abate spre basme”, care nu au nici o bază în Cuvântul lui Dumnezeu (2 Timotei 4.2-4). El continuă spunând că și moralitatea în mărturia creștină se va coborî la nivelul lumii păgâne (2 Timotei 3.1-5; compară cu Romani 1.28-32). În acest sens, el vorbește despre impostorii care vor apărea și vor pretinde că au cunoașterea adevărului; care vor imita puterile miraculoase ale lui Dumnezeu și vor încerca astfel să contracareze adevărul (2 Timotei 3.7,8). De asemenea, Pavel spune că lucrurile *nu* se vor îmbunătăți, ci că „oamenii răi și înșelătorii” din mărturia creștină (căci acesta este contextul capitolului) vor „înainta spre mai rău” (2 Timotei 3.13). O privire fugitivă asupra mărturiei creștine de astăzi ne permite să vedem că toate acestea și-au găsit trista împlinire.

Mărturia lui Matei

Apostolul Matei face și el aluzie la această abatere în parabolele despre Împărăția cerurilor. În aceste parabole, Domnul Isus a spus că un vrăjmaș (satan) va veni și va semăna „neghină printre grâu”. Acest lucru indică faptul că în Împărăția cerurilor vor pătrunde mărturisitori falși și morți. Rezultatul este un amestec de credincioși adevărați (grâul) și mărturisitori falși (neghina) în Împărăția lui Dumnezeu, care vor fi sortați abia la sfârșitul veacului (Matei 13.24-30,38-41).

Matei relatează că Domnul Isus a învățat mulțimile că din simplitatea creștinismului inițial va ieși un sistem vast și că, la sfârșit, acesta nu va semăna deloc cu ceea ce a fost la început. El a folosit exemplul unui grăunte de muștar care este plantat în pământ și care crește peste măsură până când devine un copac uriaș în care locuiesc păsările cerului (Matei 13.31,32). Copacul vorbește despre stăpânire și putere (compară cu Daniel 4.9-27,34). Astfel, Domnul a arătat că mărturia creștină se dezvoltă într-o mare unitate în această lume, cu o mare mărturisire exterioară în fața oamenilor. Păsările vorbesc despre dughuri și persoane rele (Matei 13.4,19; Apocalipsa 18.2) care se luptă pentru poziții onorabile în acest copac - adică, probabil, pentru ramurile cele mai înalte din acest copac. Dacă am avut vreodată ocazia să fim martori la zgomotul emanat de un copac plin de păsări, înțelegem cât de potrivită este această imagine a

confuziei care domnește în mărturia creștină. Toate păsările ciripesc în același timp, toate par a avea ceva de spus, dar vocile lor sunt contradictorii. Nu este exact ceea ce auzim atunci când privim și ascultăm cele o mie de voci ale diferitelor așa-zise biserici din creștinătate?

Domnul Isus a continuat să vorbească despre o femeie care a ascuns aluatul sub trei măsuri de făină (Matei 13.33). Acest lucru vorbește despre un alt aspect al decăderii care a intrat în mărturisirea creștină. Dacă păsările din copacul uriaș ilustrează vasta *mărturisire exterioară* care se dezvoltă, aluatul din făină vorbește despre marea *stricăciune interioară*, care pătrunde și în creștinism. În Scriptură, aluatul este o imagine a ceva rău (Matei 16.6; Marcu 8.15; 1 Corinteni 5.6-8; Galateni 5.7-10). Făina de aici este o imagine a lui Hristos, care este „pâinea vieții”. El este hrana spirituală a copiilor lui Dumnezeu (Ioan 6.33-35,51-58). Prin urmare, Domnul a arătat că biserica mărturisitoare (femeia) strică hrana copiilor lui Dumnezeu prin introducerea unei doctrine rele și amestecarea ei cu adevărul despre Persoana Sa (a Domnului Isus). Nu este exact ceea ce vedem astăzi în jurul nostru? În cea mai mare parte a creștinătății, învățăturile rele și eronate au fost asociate cu Hristos.

Astfel, aceste trei parabole din Evanghelia după Matei indică faptul că vor fi introduși *oameni răi* (Matei 13.24-30), *duhuri rele* (Matei 13.31,32; 1 Timotei 4.1) și *învățături rele* (Matei 13.33).

Unele dintre celelalte parabole despre Împărăția cerurilor din Evanghelia după Matei indică, de asemenea, că același eșec se va produce (de exemplu, Matei 25.1-13: „Au ațipit toate și au adormit”).

Mărturia lui Petru

Și apostolul Petru vorbește despre învățăturile rele care vor apărea în mărturia creștină. El spune că învățătorii falși se vor ridica printre credincioși și vor introduce „erezii distrugătoare”, „și mulți vor urma căile lor desfrânate” - până la punctul în care vor numi chiar rea calea adevărului (2 Petru 2.1-3; 3.16). O „doctrină falsă” sau o „sectă” este, prin definiție, producerea unei sciziuni în cadrul bisericii, care se separă efectiv de ceilalți și își formează părtășia proprie în jurul unui anumit punct de vedere. Cea mai subtilă dintre toate ereziile este cea care se dezvoltă în jurul unei părți a adevărului, excluzând alte adevăruri. Este posibil să existe mulți credincioși adevărați care sunt în legătură cu astfel de erezii. Dar o „erezie distrugătoare”, despre care vorbește Petru, este o grupare care se adună în jurul unor doctrine care fac rău grav sufletului.

Când ne uităm la marea mărturisire creștină, nu vedem oare numeroase diviziuni și secte în biserică? Astăzi se spune că există peste o mie cinci sute de confesiuni și asociații neconfesionale! Din fericire, putem spune că cele mai multe dintre aceste grupuri bisericesti *nu* sunt „secte aducătoare de pierzare”, dar cu toate acestea sunt separări exterioare în biserică, care sunt sectare. Sectarismul nu este răspândirea unei doctrine rele, ci formarea de sciziuni! În acest sens, ar trebui să ne amintim că Sfânta Scriptură spune că trebuie să respingem sectarismul, deoarece este o lucrare a cărnii - natura păcătoasă căzută din om (Tit 3.10,11; 1 Corinteni 11.19; Galateni 5.20). Într-adevăr, doctrina rea este adesea legată de sectarism și probabil că acesta este motivul pentru care mulți creștini asociază sectarismul cu o doctrină ciudată și blasfematoare, dar sectarismul în sine este formarea unei diviziuni exterioare în biserică.

Mărturia lui Ioan

În timp ce apostolul Pavel avertizează împotriva celor care „se dau înapoi” de la adevărul creștin revelat (Evrei 10.38,39), apostolul Ioan avertizează împotriva celor care „merg înainte” și nu rămân în el (2 Ioan 9). Ioan vorbește despre această rătăcire a mărturiei creștine ca fiind rezultatul lucrării învățătorilor anticreștini. El spune:

- **1 Ioan 2:19:** Dintre noi au ieșit, dar nu erau dintre noi.

„Noi” aici și în multe alte locuri din scrisoarea lui Ioan se referă la apostoli. Această abatere de la învățătura și părtășia apostolilor a însemnat de fapt abandonarea lor. În timp ce Ioan se referă în primul rând la faptul că învățătura despre Persoana lui Hristos va fi abandonată, putem vedea că mărturisirea creștină nu s-a oprit aici. Multe din ceea ce trece drept ordine în biserica de astăzi nu mai are, în esență, o bază în învățăturile apostolilor! Ceea ce vedem ne amintește de cuvântul Domnului către farisei, când a spus că aceștia „învățau poruncile oamenilor”. El a mai spus: „Bine mai înlăturați porunca lui Dumnezeu, ca să țineți tradiția voastră” (Marcu 7.7,9).

Mărturia lui Iuda

Iuda scrie, de asemenea, în scrisoarea sa, că unii oameni se strecoară pe neașteptate printre creștini și „transformă harul lui Dumnezeu în destrăbălare” (Iuda 4). El descrie caracterul celor care denaturează mărturisirea creștină după cum urmează (Iuda 11):

- **Iuda 11:** Au mers pe calea lui Cain și s-au dedat rătăcirii lui Balaam, pentru răsplată, și au pierit în răzvrătirea lui Core.
1. „Au mers pe calea lui Cain”
 2. „s-au dedat rătăcirii lui Balaam, pentru răsplată”.
 3. ei „au pierit în răzvrătirea lui Core”.

Aceste trei lucruri descriu în mod adecvat tipul de rătăcire ecleziastică, care predomină în creștinătatea de astăzi:

1. „Calea lui Cain”

Omul se străduiește să prezinte lui Dumnezeu propriile sale lucrări pentru a fi acceptat de El. Cain a fost un om religios în sensul că a adus o jertfă, dar a prezentat lui Dumnezeu lucrarea propriilor sale mâini pentru a fi acceptată și, în consecință, a fost respinsă (Geneza 4.1-5). Jertfa sa nu conținea sânge, ceea ce ar fi arătat în mod figurat sacrificiul suprem și vărsarea de sânge a Domnului Isus Hristos, fără de care nimeni nu poate fi binecuvântat de Dumnezeu. De la amvoanele multor biserici de astăzi se predică o evanghelie fără sânge (care în realitate nu este nici o evanghelie). Acest lucru îi face pe oameni să creadă că pot oferi lui Dumnezeu faptele lor bune pentru acceptare și mântuire, deși Biblia indică în mod clar că mântuirea „nu este prin fapte” (Efeseni 2.8,9; Tit 3.5; Romani 4.4-8).

2. „Rătăcirea lui Balaam”

Omul este dispus să învețe lucruri pentru bani și recunoaștere deosebită, pe care Dumnezeu nu le-a permis. Balaam s-a prezentat ca profet lui Balac și moabiților și a fost dispus să profetească în favoarea lor în detrimentul poporului lui Dumnezeu

(Numeri 22-24). Mulți din creștinătate (deși poate că nu au intenția de a face rău vreunui din poporul Domnului) învață, de asemenea, doctrine dăunătoare care nu se bazează pe Scriptură și caută, de asemenea, onoruri înalte în biserică.

3. „Răzvrătirea lui Core”

În acest caz este vorba de organizarea unui grup de oameni care pun la îndoială rânduiala lui Dumnezeu pentru preoție. Core și oamenii lui au vrut să obțină o poziție asupra poporului lui Dumnezeu care nu le fusese dată de Dumnezeu (Numeri 16). În mărturisirea creștină există o organizare similară a unei clase speciale de oameni care doresc să prezideze turma lui Dumnezeu, și anume clerul. Ei vorbesc deschis despre turma lui Dumnezeu ca fiind turma „lor”. Este posibil ca acest tip de organizație să fi luat naștere cu intenții bune și, de asemenea, este posibil ca mulți dintre cei care ocupă în prezent acest loc să aibă motive la fel de bune. Cu toate acestea, este un sistem care nu are nicio bază în Cuvântul lui Dumnezeu. În esență, aceasta pune sub semnul întrebării adevărata preoție a fiecărui credincios.

Mărturia Domnului

În cele din urmă, Domnul Însuși condamnă un grup de oameni care se vor ridica în Biserică. Ei sunt numiți nicolași (Apocalipsa 2.6,15). Acești oameni au adus necurăția în mărturia creștină și, din semnificația numelui lor, mulți învățători ai Bibliei au ajuns la concluzia că este foarte posibil ca ei să fi reprezentat primele începuturi ale clericalismului. „*Niko*” înseamnă „a governa”, iar „*laiten*” este același cuvânt cu laicitate și înseamnă „poporul”. Nicolașii au fost un grup de oameni care se pare că au încercat să „conducă poporul” prin anumite mijloace și, prin urmare, este foarte posibil să fi fost începutul sistemului clerical/laic. Domnul ne spune în mod categoric că El urăște „faptele” și „învățăturile” nicolașilor (Apocalipsa 2.6,15).

Astfel, avem o mărturie abundentă din partea scriitorilor Noului Testament că va exista o mare abatere de la simplitatea credinței creștine (2 Corinteni 11.3,4) și că se va construi un sistem care nu are nicio bază în Cuvântul lui Dumnezeu. Este adevărat că unele dintre biserici au mai mult din această eroare spirituală decât altele. Dar fie că este vorba de Bazilica Sfântului Petru din Roma sau de cea mai mică capelă protestantă: cele mai multe, dacă nu toate, au principiile de bază ale acestei rătăcirii în esența însăși a conducerii bisericii lor. Credinciosul care este instruit de Duhul lui Dumnezeu nu poate decât să recunoască faptul că ceea ce trece drept biserică lui Dumnezeu în fața oamenilor seamănă foarte puțin sau deloc cu Biserica lui Dumnezeu, așa cum este prezentată ea în Cuvântul lui Dumnezeu.

„Un singur trup” în contrast cu numeroasele secte și sciziuni.

Poate că cel mai trist lucru dintre toate aceste abateri evidente este apariția numeroaselor secte și diviziuni. Învățătura clară a Sfintei Scripturi este că Dumnezeu urăște diviziunile, deoarece discordia și sectarismul (formarea de partide) sunt o lucrare a cărnii (Galateni 5.20). Cât de mare este contrastul cu numeroasele secte și diviziuni în mărturia creștină și cu voia Domnului pentru biserică Sa!

Pe când El era încă pe pământ, El s-a rugat ca noi toți să fim una:

- **Ioan 17.11,20,21:** Și nu cer numai pentru aceștia, ci și pentru cei care vor crede în Mine prin cuvântul lor; pentru ca toți să fie una, după cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi, ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.

El a fost gata să moară „ca să adune la un loc pe copiii lui Dumnezeu, care erau împrăștiați” (Ioan 11.51,52)! El a mai spus că, după moartea Sa, va căuta să adune oile Sale într-o „*singură* turmă”, astfel încât acestea să aibă „*un singur* Păstor”: El Însuși (Ioan 10.15,16). În ciuda dorinței Domnului ca poporul Său să fie o unitate practică și vizibilă pe pământ, ei sunt împărțiți în grupuri diferite, fiecare cu propriile credințe și practici specifice grupului respectiv. Cum poate acest lucru să aibă parte de aprobarea Domnului?

La prima apariție a diviziunilor în biserica primară, apostolul Pavel a fost condus de Duhul Sfânt să scrie (compară cu 1 Corinteni 12.25):

- **1 Corinteni 1.10-13:** Vă îndemn dar, fraților, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să vorbiți toți în același fel și să nu fie dezbinări între voi ... că fiecare dintre voi zice: „*Eu* sunt al lui Pavel!” „Și *eu*, al lui Apolo!” „Și *eu*, al lui Chifa!” „Și *eu*, al lui Hristos!” Este Hristos împărțit?

Având misiunea de la Dumnezeu, Pavel îi sfătuiește pe toți credincioșii de aici, cu toată claritatea, ca să nu existe *nicio diviziune* pentru glorificarea Numelui Domnului Isus! Și totuși, dacă ne uităm în jurul nostru la mărturisirea creștină de astăzi, vedem că s-a întâmplat exact ceea ce denunță Scriptura! Câte mii de creștini spun: „Eu sunt de la Roma” (romano-catolic), „Eu sunt de la Luther” (luteran), „Eu sunt de la Wesley (metodist)”, „Eu sunt de la Menno Simons (menonit)” și mulți alții. Dacă Duhul lui Dumnezeu S-a întristat când i-a auzit pe creștini spunând: „Eu sunt al lui Pavel” și: „Eu sunt al lui Apolo”, cum ar putea să Îi placă Duhului Sfânt să îi audă acum spunând: „Eu sunt de la Luther” sau: „Eu sunt de la Wesley”? Dacă această vorbire a fost stigmatizată ca fiind carnală în acele zile de început ale bisericii, poate fi numită acum spirituală (1 Corinteni 3.1-5)? Aceste multe denominațiuni au lăsat deoparte ordinea lui Dumnezeu pentru conducerea Bisericii și și-au stabilit propria lor ordine, cu toate crezurile și rânduielile lor bisericesti. În acest fel, însă, au provocat diviziuni triste în Biserică.

Domnul Isus i-a învățat pe ucenici să se roage: „Facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ” (Matei 6.10). Ne întrebăm: „Există sciziuni sectare în cer?” În unanimitate, toți creștinii ar fi de acord că toate vor dispărea acolo sus. În ceruri, toți vor fi adunați în jurul Domnului Isus Hristos în unitate perfectă, fără nici o apartenență sectară. Cum se poate atunci ca creștinii să vrea să se întâlnească pentru închinare pe pământ în sciziuni sectare, când în cer nu există așa ceva?

Apostolul Pavel spune că prima responsabilitate pe care o avem ca și creștini care „umblăm în mod demn de chemarea cu care am fost chemați” este să „ne străduim să păstrăm unitatea Duhului în legătura păcii”. El continuă să explice de ce: pentru că „este *un singur* trup” (Efeseni 4.1-4). Aceasta înseamnă: noi, creștinii, ar trebui să ne străduim să realizăm adevărul că suntem *un singur* trup în sens practic. Lumea ar trebui să vadă o unitate vizibilă în biserică. Din nefericire, se constată că mărturia creștină este fragmentată în mai multe părți. Nu este posibil, desigur, ca întreaga biserică să se adune sub *același* acoperiș, într-*un singur* loc. Cu toate acestea, o unitate practică ar trebui să fie vizibilă în relațiile și interacțiunile dintre diferitele biserici locale împrăștiate pe întreg pământul.

Auzim creștinii vorbind despre diferitele confesiuni ca despre „trupul *lor*” și „trupul *nostru*”, ca și cum ar exista mai multe trupuri! Ei vorbesc despre comunitatea lor eclezială ca despre un „trup” în sine, în contrast cu alte grupuri bisericești, pe care le consideră, de asemenea, ca trupuri. Din ceea ce vedem și auzim printre mulți creștini, adevărul despre *un singur* trup a fost pierdut din vedere.

O ilustrație folosită de Charles Stanley, acum decedat, descrie în mod adecvat confuzia care există în mărturia creștină. Să presupunem că Majestatea Sa, Regina Angliei, trimite un comandant-șef într-una dintre coloniile sale, iar armata se subordonează în întregime comenzii sale pentru o perioadă de timp, aceasta ar fi numită „armata Majestății Sale”. Dar dacă această armată ar trebui să-l înlăture pe comandantul-șef și să numească un alt comandant la alegerea sa, sau dacă armata s-ar împărți în diferite părți și fiecare parte ar avea propriul comandant desemnat, deși fiecare soldat ar fi în continuare un soldat britanic, ar putea această armată divizată să fie numită cu exactitate „Armata Majestății Sale”? Dacă ar fi să treacă peste autoritatea comandantului șef numit de Majestatea Sa, nu ar fi fiecare dintre aceste divizii în stare de revoltă? Nu ar fi o lipsă de loialitate să te alături rândurilor unei astfel de divizii răzvrătite? Acum, dacă aplicăm acest lucru la Biserică, putem vedea cu ușurință că acest lucru se întâmplă într-adevăr în formarea bisericilor confesionale și neconfesionale.

Pentru o vreme, Biserica primară s-a aflat sub autoritatea Duhului Sfânt trimis din ceruri pentru a governa Biserica, la fel cum armata britanică a avut pentru o vreme autoritatea comandantului-șef al Majestății sale. Atunci când în Biserică s-a ajuns la o distanțare de Cuvântul lui Dumnezeu, au apărut diviziuni și au fost introduse rânduiri omenești, pentru a dirija aceste diviziuni. Aceste invenții omenești au fost fără îndoială introduse cu intenții bune, dar fără autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu. Pe măsură ce sectele se înmulțeau în cadrul mărturiei creștine, în cadrul diferitelor confesiuni au fost înființate alte instanțe omenești (cu crezurile lor speciale și statutele lor ecleziastice) pentru a le gestiona. Astăzi, totul s-a transformat într-un sistem vast și foarte puțin din el are autoritate din partea Cuvântului lui Dumnezeu.

Este oare de mirare că oamenii nemântuiți din lume privesc la Biserică și dau din cap? Când sunt întrebați de ce nu cred în Evanghelie, ei arată adesea ca scuză pentru respingerea lui Hristos starea confuză și divizată a creștinătății, cu toate vocile ei conflictuale. Cât de tristă este mărturia pe care o dăm acestei lumi! Cu siguranță ar trebui să ne plecăm capul și să mărturisim Domnului că am păcătuit, așa cum Daniel a recunoscut că a avut o parte în declinul și eșecul mărturiei lui Israel (Daniel 9.1-19; compară și cu Ezechiel 9.1-15; Neemia 9.4-38).

Termeni comuni în contrast cu termenii biblici.

O mare parte din confuzia care există în mărturia creștină provine din terminologia pe care teologii au atașat-o la adevărurile simple ale Bibliei. F.B. Hole a spus cândva că teologia modernă a luat mulți termeni din Scriptură și i-a dezbrăcat de înțelesul lor biblic, doar pentru a atașa acestor termeni înțelesuri inventate de oameni, care să susțină sistemul lor teologic. Atunci când comparăm aceste idei cu Cuvântul lui Dumnezeu, vedem că sunt departe de adevăr.

„Biserica”

Unul dintre exemplele cele mai evidente ale modului în care terminologia tradițională a atribuit un nou sens unui termen biblic este „biserica”. Majoritatea creștinilor folosesc acest termen pentru a se referi la o clădire în care creștinii se întâlnesc pentru închinare. Când se adună în clădire, ei spun: „Mergem la biserică”. Cu toate acestea, Biblia nu folosește niciodată cuvântul în acest fel. Biblia vorbește despre biserică [în greacă: *ekklesia*] ca despre o comunitate de persoane răscumpărate, care au fost „chemate” atât din rândul iudeilor, cât și al națiunilor, prin credința lor în Evanghelie. Aceste persoane formează trupul lui Hristos și într-o zi vor împărați cu El ca mireasă a Sa peste lume. Biblia arată clar că Biserica nu este o clădire materială, căci spune că Hristos a iubit-o și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea (Efeseni 5.25,26). Cu siguranță că nu ar face acest lucru pentru o simplă clădire făcută de oameni. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune de asemenea:

- Biserica se găsea adesea în casa unui om (Romani 16.5; 1 Corinteni 16.19; Coloseni 4.15; Filimon 2).
- Biserica avea urechi pentru a primi învățătură (Faptele apostolilor 11.22,26).
- Exista discernământ pentru a cunoaște gândurile Domnului (Faptele apostolilor 15.22).
- Biserica se putea ruga (Faptele apostolilor 12.5).
- Biserica a fost salutăată (Romai 16.5).
- Biserica a fost persecutăată (Faptele apostolilor 8.1; 1 Corinteni 15.9).

Din aceste pasaje biblice reiese foarte clar că Biserica este o comunitate de *oameni* mântuiți prin harul lui Dumnezeu, și nu o simplă clădire din piatră și lemn.

O femeie din Indiile de Vest, care învățase ceva din adevărul Adunării, a fost întrebată de „pastorul” unei congregații bisericești locale de ce nu mai „mergea la biserică”. Ea a răspuns: „Singura biserică despre care am citit în Biblie este cea care a căzut în jurul gâtului lui Pavel și l-a sărutat. Dacă chestia aia (arătând cu degetul spre clădirea bisericii) ar cădea pe mine, m-ar omorî!”

De asemenea, creștinii folosesc în mod eronat acest termen pentru a descrie o ruptură în biserică. Ei vorbesc despre faptul că sunt *membri* ai unei biserici, dar în realitate vorbesc despre faptul că sunt membri ai unui grup confesional (sau neconfesional) care se desprinde din biserică. Adevărul este că Scriptura nu cunoaște altă apartenență decât cea la trupul lui Hristos. Fiecare credincios în Domnul Isus Hristos este un mădular al acestui trup (1 Corinteni 12.12,27). De asemenea, îi auzim pe creștini vorbind despre faptul că oamenii „se alătură unei biserici/comunități”, ceea ce înseamnă, de fapt, că se alătură unei secte (desprinderi) din cadrul bisericii. A.H. Rule a spus odată:

Biserica nu este o asociație voluntară la care oamenii se pot alătura sau părăsi după bunul plac, așa cum se întâmplă în cazul sectelor.¹

Biblia nu ne învață că trebuie să ne „alăturăm” unei biserici. În Biblie există o singură Biserică: la aceasta, Domnul (nu noi) adaugă persoane care cred în El pentru mântuire

¹ A.H. Rule, *Selected Ministry of A.H. Rule*, Vol. 1, articolul: „A Few Thoughts on the Church: As seen in the Word of God with reasons for Standing Apart from Sects”, capitolul: „The Body of Christ”, Addison (Bible Truth Publishers), pag. 116 (PDF).

(Faptele apostolilor 2.47; 5.14; 11.24; 1 Corinteni 6.17). Un frate, care înțelegea acest adevăr a fost întrebat din ce biserică face parte. El a răspuns: „Fac parte din biserica la care nimeni nu poate adera”. Persoana care a întrebat a fost, firește, destul de surprinsă și a întrebat: „Atunci cum faceți să atrageți noi membri?”. El a răspuns: „Oh, Domnul îi unește prin Duhul Sfânt atunci când sunt mântuiți, dar oamenii nu se pot uni de bună voie” (compară cu 1 Corinteni 12.13). La cine ne putem și trebuie să ne alăturăm este comuniunea sfinților, dar nu ne putem alătura noi înșine Bisericii (Faptele apostolilor 9.26).

Sau, uneori, cineva întreabă: „Cine este conducătorul bisericii?”, presupunând că vom da numele unui „pastor”. Cu toate acestea, singurul cap al Bisericii, despre care vorbește Biblia, este în ceruri - este Hristos Însuși (Coloseni 1.18)!

De asemenea, am auzit oameni spunând: „Biserica noastră învață așa și așa ...” Cu toate acestea, în Cuvântul lui Dumnezeu nu există nici măcar un singur gând despre o învățătură bisericească. Este o idee pur omenească. Dacă ar fi sarcina oamenilor să formeze o organizație cu anumite doctrine și creduri pentru acea grupare, nu ar fi greșit să spunem că această organizație învață. Dar Biserica nu este o astfel de organizație. Adevărul este că Biserica nu este un organism legislativ care stabilește reguli, legi și dogme. Ea nu învață, ci este învățată! Și face acest lucru prin intermediul unor persoane înzestrate, care sunt ridicate de Hristos, Capul înălțat al Bisericii (Faptele apostolilor 11.26).

Un „sfânt”

Un alt exemplu de terminologie confuză, care există în creștinătate, se găsește în sensul cuvântului „sfânt”. Mulți creștini se gândesc la un sfânt ca la cineva care duce sau a dus o viață exemplară. Dar Biblia folosește acest termen pentru a-i descrie pe *toți* credincioșii, chiar și pe cei din Corint, care erau marcați de dezbinare și carnalitate (1 Corinteni 3.1-4). Ei s-au asociat cu răul moral (1 Corinteni 5), iar unii dintre ei susțineau o doctrină rea, care ataca temelia creștinismului (1 Corinteni 15). În Biblie nu există niciun grup de creștini care să fi fost într-o stare atât de proastă, cu excepția, poate, a credincioșilor din Galatia. Totuși, în ciuda tuturor eșecurilor lor, Cuvântul lui Dumnezeu îi numește pe credincioșii din Corint „sfinți” (1 Corinteni 1.2)! De aici reiese clar: Biblia are o definiție diferită pentru „sfinți” față de cea pe care oamenii o folosesc în mod obișnuit astăzi.

W. Kelly spune că, în mintea celor mai mulți oameni, a fi un sfânt este considerat ceva mai important decât a fi creștin; dar, în realitate, un creștin este ceva mai important decât un sfânt. De asemenea, el spune:

Mulți gândesc [...], că învățătura mea li se pare ciudată; ei consideră că toată lumea din țările noastre este creștină, dar foarte puțini pe pământ sunt sfinți - poate nimeni, până când ajung în cer. Dar pentru mine este pe deplin clar și sigur că un creștin este un sfânt, ba chiar mai mult.²

Adevărul este: *toți* creștinii sunt sfinți, dar nu *toți* sfinții sunt creștini! Un sfânt este o „persoană sfințită”. El este făcut astfel prin nașterea din nou. A fi sfințit înseamnă a fi „pus deoparte” de Dumnezeu. Sfinții au fost puși deoparte de masa omenirii care se îndreaptă spre pierzanie. Ei sunt plasați alături de cei care se îndreaptă spre cer. Sfințită (din punct de vedere

² W. Kelly, *Die Versammlung Gottes*, Neustadt/Weinstraße. (Ernst Paulus) 1985, pag. 34.

pozițional) este orice persoană care a primit viața nouă divină de la Dumnezeu, indiferent de modul în care trăiește.³

Toți credincioșii, începând de la începutul timpului, sunt sfinți. Dar sfinții din timpul Vechiului Testament nu erau creștini. Credincioșii de la Cincizecime până la răpire sunt singurii sfinți numiți „creștini” în Biblie. Scriptura nu vorbește despre Avraam, Iov, Moise și ceilalți sfinți din Vechiul Testament ca fiind creștini. Este un termen specific care îi descrie pe credincioșii de astăzi. Un creștin este un sfânt care a crezut în „Evanghelia mântuirii sale” și, ca urmare, a fost pecetluit cu Duhul Sfânt (Efeseni 1.13). Astfel, el a fost plasat într-o poziție mult mai înaltă - este unit cu Hristos, Capul Bisericii - decât cel care a fost doar pus deoparte (sfințit) prin nașterea din nou. Locul și binecuvântarea creștinului ca parte a Trupului și a Miresei lui Hristos este ceva cu totul diferit de ceea ce aveau sfinții lui Dumnezeu în vremurile Vechiului Testament. Mai mult, nici cei care se vor întoarce la Domnul în perioada de șapte ani de necaz, care va urma după răpire (când Biserica va fi în ceruri), nu sunt numiți creștini, chiar dacă sunt sfinți ai lui Dumnezeu.

Nu există spațiu aici pentru a enumera toți termenii diferiți pe care creștinii de astăzi îi folosesc în mod greșit. Cu toate acestea, vom examina unii dintre ei pe măsură ce ne urmărim tema.

Titlul original în limba engleză: „The Ruin Of The Christian Testimony”
din God’s Order for Christians Meeting together for Worship and Ministry: The Biblical Answer to Church
Traditions
Christian Truth Publishing 1999

³ Există, de asemenea, ceva ca sfințire practică. Ea are de-a face cu desăvârșirea sfințeniei în viața credinciosului - aducerea vieții noastre în armonie practică cu poziția noastră (compară cu Ioan 17.17; 1 Tesaloniceni 4.3, 4; 5.23; Evrei 12.14; 2 Corinteni 7.1).